

³⁵ Fedorowicz Krzysztof. – S. 103.

³⁶ Крім ширше розкритих нижче візитів на рівні прем'єра та президента, впродовж січня – березня Київ відвідали міністр оборони Польщі Януш Онишкевич та міністр внутрішніх справ Анджей Мільчаноський, у Кракові натомість відбулася спеціальна українсько-польська міжнародна конференція, на якій були представлені заступник міністра закордонних справ України Борис Тарасюк, керівник секретаріату Кабінету міністрів Польщі Ян Марія Рокіта та інші. Паралельно із цією конференцією відбувалося засідання Українсько-польського економічного форуму // Fedorowicz Krzysztof. – S. 107-108.

³⁷ Zięba Ryszard. – S. 196-197.

УДК: 327(438:477)2004

© Андрій Ніничук
(м. Луцьк)

ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНСЬКІ МІЖДЕРЖАВНІ ВЗАЄМИНИ ПІСЛЯ ВСТУПУ РЕСПУБЛІКИ ПОЛЬЩА ДО ЄС: ПОЗИТИВНІ ТА НЕГАТИВНІ ТЕНДЕНЦІЇ

Стаття присвячена дослідженню змін у польсько-українських міждержавних взаєминах після вступу Республіки Польща до Європейського Союзу. Розширення ЄС на схід мало ряд як позитивних, так і негативних наслідків. Проте, слід визнати, що Республіка Польща зробила усе можливе для того, аби двосторонні відносини зберегли позитивну динаміку. Стратегічне партнерство польсько-українських відносин пройшло випробування на міцність у нових геополітичних реаліях. Польща лобювала українські інтереси у європейських інституціях і продовжує це робити до тепер.

Ключові слова: Республіка Польща, Україна, Європейський Союз, євроінтеграція, міждержавні відносини, співробітництво, стратегічне партнерство.

Andrij Ninichuk. Polish-Ukrainian interstate relations upon accession to the EU: positive and negative tendencies. The article focuses on the research of the changes in the Polish-Ukrainian interstate relations upon accession of the Republic of Poland to the European Union. EU enlargement to the east had a number of both positive and negative consequences. However, we must recognize that Poland has made every effort to bilateral relations have kept a positive trend. Strategic Partnership Polish-Ukrainian relations have passed the test of strength in the new geopolitical realities. Poland lobbying Ukrainian interests in European institutions and continues to do so now.

Keywords: Poland, Ukraine, the European Union, European integration, international relations and cooperation, strategic partnership.

Андрей Ниничук. Польско-украинские межгосударственные отношения после вступления Польши в ЕС: положительные и отрицательные тенденции. Статья посвящена исследованию изменений в польско-украинских межгосударственных отношениях после вступления Республики Польша в Европейский Союз. Расширение ЕС на восток имело ряд как положительных, так и отрицатель-

³⁸ Fedorowicz Krzysztof. – S. 104-105, 107.

³⁹ Ibidem. – С. 111-113.

⁴⁰ Danuta Gibas-Krzak. – С. 44-45.

⁴¹ Договір між Україною і Республікою Польшею про добросусідство, дружні відносини і співробітництво // Міждержавні відносини України та Республіки Польща: збірник документів. – С. 17.

⁴² Fedorowicz Krzysztof. – S. 103.

⁴³ Kuspys Piotr. – S. 135.

⁴⁴ Danuta Gibas-Krzak. – С. 46.

⁴⁵ Surmacz Beata. Stosunki Ukrainy z Polską // Ukraina w stosunkach międzynarodowych / pod red. Marka Pietrasia i Tomasza Kapuśniaka. – Lublin, 2007. – S. 207.

ных последствий. Однако, следует признать, что Республика Польша сделала все возможное для того, чтобы двусторонние отношения сохранили положительную динамику. Стратегическое партнерство польско-украинских отношений прошло испытания на прочность в новых геополитических реалиях. Польша лоббировала украинские интересы в европейских институтах и продолжает это делать до сих пор.

Ключевые слова: Республика Польша, Украина, Европейский Союз, евроинтеграция, межгосударственные отношения, сотрудничество, стратегическое партнерство.

Постановка наукової проблеми. Як відомо, з 1 травня 2004 року Республіка Польща стала повноправним членом Європейського Союзу. Польська політична еліта при підтримці суспільства, за майже півтора десятиліття, зуміла виконати усі необхідні умови для набуття членства у ЄС, пройшовши досить непростий євроінтеграційний шлях, провівши ряд реформ у політичній та економічній сферах.

Вибір євроінтеграційного курсу Республікою Польща було зроблено на початку 90-х років ХХ століття, у досить складних геополітичних реаліях, пов'язаних із розвалом Союзу РСР, зміною політичного курсу у самій Польщі та тими системними змінами, що відбувалися в цей період у країнах Центрально-Східної Європи. Україна, яка впродовж останніх двох з половиною десятиліть займала важливе місце у польській зовнішній політиці залишилася за кордонами ЄС, тож РП, після набуття членства у Євросоюзі, змушена була дещо переглянути та скоректувати свою політику щодо своєї східної сусідки, яка впродовж десятиліття була заявлена і як стратегічний партнер.

Аналіз останніх досліджень. В українській політичній та історичній науці існує низка досліджень, присвячених різноманітним аспектам польсько-українських міждержавних відносин початку ХХІ століття. Зокрема в галузі політичних наук

помітними є праці Г. Зеленько, С. Стоєцького, В. Моцока, в галузі історичних наук Л. Стрільчук, С. Трояна, Є. Кіш. Тематично згадані дослідження стосуються міждержавних відносин Польщі та України, відносин України і ЄС та Польщі і ЄС. Різноманітні аспекти вивчення умов поїздок громадян у відносинах України та ЄС аналізуються у працях польських експертів Я. Боратинського, Т.А. Ольшанського та інших.

Метою статті є аналіз позитивних і негативних тенденцій, які позначилися на польсько-українських взаєминах після вступу Республіки Польща до Європейського Союзу.

Виклад основного матеріалу. 8 квітня 1994 року Республіка Польща подала офіційну заявку на вступ до Європейського Союзу, і, фактично, з цього часу, зусилля польської політичної еліти, польського суспільства і євросоюзівської спільноти були направлені на досягнення цієї стратегічної мети – інтеграції Республіки Польща з Євросоюзом. Паралельно із Польщею на шлях євроінтеграції вступили й інші постсоціалістичні країни: Чехія, Словаччина, Угорщина, Румунія, Болгарія, Словенія, Латвія, Литва та Естонія. Це означало, що накреслюється новий сценарій розширення ЄС, і Україна опинялася поза цими прогнозованими кордонами. Європейський Союз декларує, у цей період, формат побудови дружніх відносин, партнерства та співробітництва з усіма країнами, що залишалися поза прогнозованими кордонами ЄС після «великого розширення».

Динамічне зближення сторін завершилося 1 травня 2004 року розширенням Європейського Союзу за сценарієм «великого вибуху» – вступом одразу десяти країн, в числі яких була і Республіка Польща. Вплив розширення Євросоюзу на відносини України із західними сусідніми країнами є багатомірним і стосується політичних, економічних та гуманітарних аспектів¹.

Українська політична еліта теж задекларувала своє позитивне ставлення до розширення Євросоюзу, вбачаючи у цьому явищі низку сприятливих для України чинників. Хоча, наприклад, транскордонний рух, введення візового режиму становило чималі складнощі для економічних відносин України та Польщі. Польська сторона, у цей час, намагається зберегти існуючий рівень двосторонніх відносин, максимально відкритий характер спільного кордону і представляти інтереси України у Європі, так як вона це робила до вступу в ЄС.

За оцінкою Л. Стрільчук, вступ Польщі до ЄС мав як позитивні, так і негативні наслідки для українсько-польських міждержавних взаємин. Серед позитивних дослідників виділяє:

- РП, як член ЄС, виконуючи умови стратегічного партнерства, сприяє у підписанні асоціативної угоди з Україною, зокрема, та лобіює її інтереси у європейських інституціях, загалом;
- в світлі інтеграційних традицій ЄС прикордонне співробітництво отримало нове дихання і

стало інструментом на шляху євроінтеграційного поступу України;

- інвестиційні потоки ЄС було залучено до фінансування спільних польсько-українських проєктів;
- реформа системи TACIS і деяких програм структурних фондів дозволила використати їх для побудови спільних проєктів на польсько-українському кордоні.

Серед негативних наслідків слід виділити:

- візовий режим для громадян України, а отже, обмеження щодо в'їзду для пересічних українців та представників для малого бізнесу на територію Польщі та Євросоюзу;
- неузгодженість законодавчо-правової бази України та ЄС і, як наслідок ускладнення співробітництва з Польщею².

Для ілюстрації розвитку польсько-українських міждержавних взаємин та подолання бар'єрів спричинених вступом Республіки Польща до ЄС, проаналізуємо, наприклад, вплив «візового питання» двосторонніх взаємовідносин.

Відомо, що рішення про запровадження візового режиму для громадян України, Білорусі та Росії було прийнято у лютому 2002 року урядом Л. Міллера, їх введення мало датуватися 1 липням 2003 року, і Польща, як відомо, доклала зусиль, щоб відстрочити введення у дію цього рішення на 1 жовтня 2003 року. З однієї сторони, Польща змушена була підкоритися вимогам Євросоюзу, а з іншої – був ряд причин, через які введення візового режиму максимально відтягувалося. Серед таких причин слід виділити:

По-перше, в РП існувало чітке усвідомлення того, що мережа консульських установ в Україні, Білорусі та Росії реально не могла б справитися із забезпеченням візами мільйонних потоків громадян, які щорічно (згідно з статистикою) перетинали східний польський кордон. І дійсно, неготовність консульської мережі давалася взнаки ще тривалий період після запровадження візового режиму, і це при тому, що до існуючих двох консульств у Києві та Львові, додалися два нові – у Луцьку та Одесі.

По-друге, уряд Польщі розумів, що введення візового режиму вкрай негативно відіб'ється на транскордонному русі та торгівлі, що активно розвивалася на польсько-українському прикордонні. Не секрет, що така торгівля мала яскраво виражену диспропорцію на користь Польщі, що підтверджує статистика, наприклад, тільки у 2002 році українці зробили у Польщі придбав на суму 200 млн. євро³. Звісно, що різке зменшення обсягів транскордонної торгівлі вкрай негативно позначилося б на польській економіці.

По-третє, польські експерти прогнозували банкрутство багатьох галузей у Східній Польщі, по причині, забезпечення останніх робочою силою з України. А вже не секрет, що українці відігравали і відіграють сьогодні важливу роль на ринку праці РП. Перелік професій, де домінували українці на теренах Східної Польщі досить широкий. Останній

факт пояснюється тим, що для багатьох поляків рівень оплати праці і її умови вважалися неприйнятними, наприклад будівництво чи сільське господарство⁴.

Уряд Л. Міллера запевняв, що введення візового режиму для громадян України, Білорусі та Росії «відбудеться у спосіб, якнайменш обтяжливий для взаємних контактів»⁵. Найсприятливішого режиму взаємних поїздок громадян Польщі вдалося досягнути у відносинах з Україною. Після тривалих та складних переговорів 13 лютого 2003 року президенти України та РП Л. Кучма та А. Квасневський виступили із заявою про досягнення згоди щодо запровадження візового режиму на принципі асиметричності: візи для українських громадян до Польщі – безкоштовні, натомість, Україна вирішила не вводити візи для поляків⁶. Після узгодження всіх деталей відповідна міжурядова угода була підписана 30 липня 2003 року⁷.

Асиметрична модель умов поїздок громадян стала вагомим політичним здобутком для обох сторін. Польщі не вдалося переконати Росію та Білорусь наслідувати український приклад. Тому основою режиму взаємних поїздок громадян з цих країн стала необхідність отримання віз, а їх вартість була встановлена на умовах взаємності⁸. В подальшому Україна досить успішно застосовувала польський приклад в переговорному процесі з Угорщиною, Литвою, Румунією.

Ще одним негативним наслідком розширення ЄС для польсько-українських взаємин стало деяке ускладнення економічного співробітництва, у першу чергу це стосувалося малого та середнього бізнесу. Відомо, що наприкінці 90-х років ХХ століття відбувається помітне зниження товарообігу між РП та Україною, але початок нового тисячоліття, упередень вступу Республіки Польща до Європейського Союзу, економічні відносини між сусідніми країнами переживають новий сплеск.

На початку 2004 року посольство Польщі в Україні оприлюднило дослідження на тему можливих економічних наслідків розширення Євросоюзу для двосторонніх відносин. Загальний висновок звучав досить оптимістично. Польща очікувала подальше збільшення українського експорту. Головним аргументом авторів дослідження стало очікуване зменшення митних зборів у Польщі на більшість товарних груп, хоча, паралельно згадувалося і про підвищення мит, щоправда, на «невелику групу товарів». Натомість нічого не говорилося про вплив чинника нетарифних обмежень у польсько-українській торгівлі⁹.

Аналіз товарообігу між Україною та Польщею у перші роки після вступу останньої в ЄС свідчить, що загальна динаміка його не особливо змінилася. Тільки у двох товарних групах із десяти («продукція легкої промисловості» та «інші вироби») відбулося зниження вартості українського експорту¹⁰. Необхідно відзначити і той факт, що Республіка Польща намагалася на рівні інституцій ЄС сприяти вирішенню проблемних для України питань, на-

приклад тих, які стосувалися прямо чи опосередковано польських інтересів. На підтвердження даної тези можна навести наступний приклад: Польща задекларувала свої наміри лобіювати в Європейському Союзі збільшення української квоти на сталеварну продукцію, оскільки польські імпортери були зацікавлені в імпорті сталі з України, яка за своєю вартістю була на 20% дешевшою від польської¹¹.

Аналізуючи економічні відносини досліджуваного періоду слід зауважити, також на те, що польська сторона досить позитивно віднеслася до зусиль України з отримання статусу країни з ринковою економікою, вступу в СОТ та створення зони вільної торгівлі із Європейським Союзом та з Польщею, яке членом ЄС. Надаючи всіляку підтримку польська сторона давала чітко зрозуміти, що основна робота має бути виконана, власне, українською стороною.

Відсутність суттєвих змін в українсько-польській торгівлі на етапі вступу РП до Євросоюзу пояснюється також фактом практичного нівелювання потенційно негативних факторів впливу на торговельно-економічне співробітництво двох держав позитивними ефектами від розширення ЄС. Зокрема, виникнення нових нетарифних обмежень у торгівлі України та Польщі і поширення на польський ринок антидемпінгових санкцій ЄС на імпорту української продукції (насамперед, для товарів хімічної та металургійної промисловості, які є основними статтями вітчизняного експорту), фактично компенсувалися використанням Україною нових можливостей у рамках Генералізованої системи преференцій Євросоюзу та статусу країни-сусіда¹². Більше того, перехід Польщі на систему єдиного митного тарифу Євросоюзу, який виявився нижчим від середнього рівня попередніх польських мит (особливо щодо хімічної сировини, шкір, льону та ефірних олій)¹³, також став фактором суттєвого зменшення негативних для України впливів від розширення ЄС.

Ще одним сприятливим для українсько-польської торгівлі чинником стало недостатньо активне використання польськими підприємцями можливостей, які давало їм відкриття кордону із західними країнами ЄС. Тобто, застереження з приводу того, що відбудеться переорієнтація значної частини польського імпорту на західноєвропейські ринки, не знайшли свого практичного підтвердження. Швидко переорієнтуватися на ринок ЄС, потіснивши на ньому західних конкурентів, польським виробникам протягом перших років перебування країни в Європейському Союзі не вдалося. Тому, основні ринки на сході, зокрема в Україні, залишилися для польських підприємців такими ж привабливими, як і раніше. Це стало однією з головних причин фактичного поліпшення динаміки українсько-польського торговельного співробітництва після вступу Республіки Польща до ЄС¹⁴.

Як зауважує український дослідник українсько-польського економічного співробітництва

В. Боршевський, формальне входження Польщі до ЄС не вплинуло не лише на структуру та динаміку зовнішньої торгівлі двох держав (що при відверто низькій частці цього показника в зовнішньоторговельному обороті як України, так і Польщі, є фактором радше негативного, аніж позитивного характеру), а й не відбилося на детінізації експортно-імпорتنних операцій між нашими країнами¹⁵. Зокрема, порівнюючи офіційні показники українського імпорту, наведені вітчизняним Держкомстатом та польського експорту, надані Головним статистичним управлінням Польщі, можна виявити, що протягом 2003 – 2006 років розбіжності в обсягах товарів які експортувала польська сторона та імпортувала українська складають від 0,8 до 1,9 млрд. доларів США, або коливаються в межах, близьких до 100 % офіційного українського імпорту. Тобто, майже половина товарів, які ввозяться до України із Польщі, не обліковуються українськими митними органами і потрапляють на вітчизняний ринок контрабандним шляхом. Причому аргументи на користь того, що вищезгадана різниця зумовлюється різними методичними підходами щодо аналізу зовнішньоторговельних агрегатів українського та польського статистичних відомств, по суті, спростовуються динамікою офіційного українського експорту та польського імпорту, обчисленими за тими ж методиками (різниця фактично перебуває у межах статистичної похибки).

Ситуація ускладнюється ще й тим фактом, що перевищення польського експорту до нашої держави над імпортом з України має місце на тлі приблизно однакових макроекономічних умов у двосторонній торгівлі: при фактично взаємно нівельованому митному тарифі і середніх внутрішніх українських і польських цінах на експортні групи товарів, в Україні – в чотири рази дешевша робоча сила, утричі краща динамка валютного курсу і майже удвічі нижчий оптовий товарооборот, який відображає відповідно меншу місткість внутрішнього товарного ринку для імпорتنних товарів, натомість у Польщі – утричі більші обсяги валового внутрішнього виробництва, а відтак і експортного потенціалу економіки, а також невисока енергозалежність експортних галузей, яка дозволяє більш ефективно нарощувати експортні поставки польських товарів на український ринок¹⁶.

У період 2005 – 2007 років основними товарними групами польського експорту в Україну залишалися вироби з чорних металів, вироби з міді та алюмінію, вугілля, кокс, вироби з пластмаси, каучуку, папір, картон, сталь, труби, дріт, парфумерія, косметика, автотранспорт, виробничі машини, електричне та електротехнічне обладнання. Натомість з України до Республіки Польща експортувалися переважно концентрати, залізна руда, чорні метали, товари хімічної промисловості, деревина. У наступні роки товарні імпортно-експортні групи між Україною та Польщею особливих змін не зазнали¹⁷.

Таким чином, підсумовуючи польсько-українські відносини після вступу Республіки

Польща до Європейського Союзу можемо зробити наступні висновки:

По-перше, позитивне ставлення української політичної еліти до розширення ЄС, європейської інтеграції та намагання долучити Україну до участі в європейських інтеграційних процесах посприяло тому, що РП та Україна на двосторонньому рівні дійшли згоди щодо взаємної підтримки прагнень інтеграції з європейськими структурами як основи розвитку відносин стратегічного партнерства між країнами. Фактично стратегічне партнерство Польщі та України пройшло нове успішне випробування на міцність.

По-друге, Республіка Польща в силу можливостей намагалася пом'якшити негативні наслідки розширення ЄС для України. Демонструючи бажання поєднати виконання вимог приєднання до Євросоюзу із збереженням добросусідських відносин із Україною, Польща доклала усіх зусиль для підписання з Україною такої угоди про умови поїздок громадян, яка була максимально можливою і сприятливою для збереження високого рівня взаємних контактів.

По-третє, негативні тенденції в економічному співробітництві між Республікою Польща та Україною були мінімальними, це при тому, що Польща, вочевидь, не мала стільки можливостей для самостійного маневру, як при вирішенні «візового питання», оскільки ЄС не схвалив ідею України про поширення двосторонньої Угоди про партнерство та співробітництво на нових членів Євросоюзу шляхом підписання окремих документів з кожною країною-кандидатом¹⁸.

По-четверте, Польща вступаючи в Європейський Союз задекларувала і послідовно слідувала курсу максимального сприяння Україні у її євроінтеграційному виборі, лобіюючи інтереси України у європейських інституціях. По-суті, польсько-українська взаємодія на європейському полі є ще одним підтвердженням стратегічного характеру міждержавних відносин.

По-п'яте, факти свідчать про те, що після вступу РП до Євросоюзу її зацікавленість Україною не лише не послабилася, а радше посилилася. З іншого боку слід констатувати і той факт, що не чіткі перспективи ЄС щодо членства України, у першому десятилітті ХХІ століття, змушували Республіку Польща вдаватися до розмитих формулювань щодо України, які, до речі, цілком відображали офіційну позицію Європейського Союзу.

¹ Стоєцький С.В. Україна у зовнішній політиці Республіки Польща: євроатлантичний та євроінтеграційний вимір: дис.... канд.політ.наук: 23.00.02 / С.В. Стоєцький, НАН України. Інститут європейських досліджень. – К., 2007. – С.123-124.

² Стрільчук .В. Україна – Польща: від добросусідських відносин до стратегічного партнерства (кінець ХХ – початок ХХІ століття) / Л.В. Стрільчук: монографія. – Луцьк: Волинські старожитності, 2013. – С. 198.

³ Гетьманчук О. Початок візового експерименту / О. Гетьманчук // Дзеркало тижня. – 2003. – 4 жовтня. – С. 6.

⁴ Bazary padły pierwsze. Rozmowa z Bohdanem Wyznikiewiczem i Marcinem Peterlikiem z Instytutu Badań nad Gospodarką Rynkową // Gazeta Wyborcza. – 2002. 5.03. – S. 15-16.

⁵ Informacja Ministra Spraw Zagranicznych RP Włodzimierza Cimoszewicza o podstawowych kierunkach polityki zagranicznej (przedstawiona na Posiedzeniu Sejmu w dniu 14 marca 2002 roku). [Електронний ресурс]. // <http://www.ms.gov.pl/index.php> – Назва з екрану.

⁶ Розширення Європейського Союзу: вплив на відносини України з центральноєвропейськими сусідами / Інститут регіональних досліджень «Євро-Регіо Україна». – К.: «К.І.С.», 2004. – С. 270-271.

⁷ Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Польща про умови поїздок громадян (Набула чинності 09.10.2003 р.) [Електронний ресурс]. // <http://www.mfa.gov.ua> – Назва з екрану.

⁸ Стоєцький С. «Візове питання» в українсько-польських відносинах / С. Стоєцький // Політичний менеджмент. – 2006. – № 1 (16). – С. 162-163.

⁹ Стоєцький С.В. Україна у зовнішній політиці Республіки Польща: євроатлантичний та євро інтеграційний вимір: дис.... канд.політ.наук: 23.00.02 / С.В. Стоєцький, НАН України. Інститут європейських досліджень. – К., 2007. – С. 133.

¹⁰ WEN w Kijowie. Struktura obrotów towarowych Polski z Ukrainą w 1999 – 2004 r. w grupach. [Електронний ресурс]. // <http://users.adamant.net/wehamb>

¹¹ Сироватка С. Два фронти. Стратегічні питання економічних відносин Польщі й України залишаються без відповідей / С. Сироватка // День. – 2004. – 29 квітня. – С. 5.

¹² Стрільчук Л.В. Україна – Польща: від добросусідських відносин до стратегічного партнерства (кінець ХХ – початок ХХІ століття) / Л.В. Стрільчук: монографія. – Луцьк: Волинські старожитності, 2013. – С. 228.

¹³ Оніщук М. Польсько-українські відносини після вступу Польщі в ЄС: більше оптимізму / М. Оніщук // Інституційні реформи в ЄС: Аналітичний щоквартальник. – 2003. – Вип. 4. – С. 58.

¹⁴ Стрільчук Л.В. Україна – Польща: від добросусідських відносин до стратегічного партнерства (кінець ХХ – початок ХХІ століття) / Л.В. Стрільчук: монографія. – Луцьк: Волинські старожитності, 2013. – С. 229.

¹⁵ Борщевський В.В. Українсько-польське економічне співробітництво в умовах європейської інтеграції : Монографія / В.В. Борщевський. – Львів: Аверс, 2007. – С. 154– 155.

¹⁶ Там само. – С. 156 – 157.

¹⁷ Стрільчук Л.В. Україна – Польща: від добросусідських відносин до стратегічного партнерства (кінець ХХ – початок ХХІ століття) / Л.В. Стрільчук: монографія. – Луцьк: Волинські старожитності, 2013. – С. 231.

¹⁸ Стоєцький С.В. Україна у зовнішній політиці Республіки Польща: євроатлантичний та євроінтеграційний вимір: дис.... канд.політ.наук: 23.00.02 / С.В. Стоєцький, НАН України. Інститут європейських досліджень. – К., 2007. – С. 160 – 161.

УДК: (477+475) [339.92:341]

© Людмила Стрільчук
(м. Луцьк)

ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНСЬКІ МІЖЕТНІЧНІ СТОСУНКИ НА РІВНІ НАЦІОНАЛЬНИХ ТА ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

У статті аналізуються польсько-українські міжетнічні відносини на прикладі взаємин національних та громадських організацій національних меншин двох сусідніх країн. Від того наскільки комфортно почуває себе польська меншина в Україні та українська меншина у Польщі, як забезпечуються їх національні, освітні та культурні потреби великою мірою залежать міждержавні взаємини. Республіка Польща та Україна проводять активну політику допомоги своїм національним меншинам. Однак, існує чимало проблем соціально-економічного та культурного характеру в середині національних та громадських утворень національних меншин.

Ключові слова: національна меншина, міжетнічні стосунки, громадські організації, культура, освіта, співпраця, Республіка Польща, Україна.

Lюдмила Strilchuk. Polish Ukrainian interethnic relations at the level of the national or public organization. The article investigates the problem of the Polish-Ukrainian interethnic relations on the exam-

ple of the national and public organizations of the national minorities of the two neighbouring countries. The degree of comfort the Polish minority will have in Ukraine and Ukrainian minority will have in Poland, the way their educational, cultural and national needs will be satisfied will greatly depend on the interstate relations. Republic of Poland and Ukraine pursue policy of help to their national minorities. However, national and public formations within national minorities have a is a number of cultural and social and economic problems.

Keywords: national minority, interethnic relations, public organizations, culture, education, cooperation, Republic of Poland and Ukraine.

Людмила Стрільчук. Польско-украинские межэтнические отношения на уровне национальных и общественных организаций. В статье анализируются польско-украинские межэтнические отношения на примере взаимоотношений национальных и общественных организаций националь-